
[2025-98-RE](#)

Causa 2025-98-RE

(Álvarez Álvarez c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 640-2025. Recurs d'empara

Aute del 18 de desembre del 2025

BOPA núm. 157, del 31 de desembre del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de desembre del 2025, per la representació processal del Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 17 de novembre del 2025, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, així com contra totes les resolucions judicials emanades des de l'inici del procediment, per una presumpta vulneració dels drets a la igualtat i a la llibertat dels individus, a un procés degut, a la defensa i a un procés amb totes les garanties, reconeguts als articles 6.2 i 10 de la Constitució, i també per una presumpta vulneració dels drets a la capacitat jurídica i a l'accés a la Justícia, establerts als articles 12 i 13 del Conveni internacional dels drets de les persones amb discapacitat, així com del dret a un judici just, previst a l'article 6 i concordants del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que declari la no extemporaneïtat per còmput dels processos de nul·litat, donat el temps ínfim entre la coneixença de

la CONAVA i la suspensió per part del Tribunal Constitucional de tot el procés, obrint la porta a la flexibilitat constitucional de la seva sentència del 9 de setembre del 2025, que s'anul·li l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, que se suspengui la pena d'expulsió del recurrent i que es retrotreguin les actuacions al moment de la celebració de l'ordenança penal per tal que es puguin garantir els seus drets fonamentals;

Vista la Constitució, especialment els articles 6.2, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 10 de desembre del 2024, la Batllia de Guàrdia (Penal) va condemnar, mitjançant ordenança penal, el Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez, com a autor responsable de dos delictes majors d'agressió sexual, de dos delictes menors d'assetjament sexual i d'un delicte menor d'intrusisme, sense que concorressin circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena única de 10 mesos de presó, dels quals 6 mesos fers a complir al Centre Penitenciari i la resta de la pena substituïda per 7 anys d'expulsió del Principat, així com a una multa de 500,00 €.

1.2. La representació processal del recurrent va formular un incident de nul·litat contra aquesta decisió, i, el 7 d'abril del 2025, la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia va dictar un aute en què acordava no donar lloc a aquest incident, ja que havia estat presentat fora de termini.

1.3. La representació processal del recurrent va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 9 de maig del 2025, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que decidia no admetre a tràmit aquest recurs.

1.4. El 16 de maig del 2025, la representació processal del Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 9 de maig del 2025, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, així com contra totes les resolucions judicials emanades des de l'inici del procediment, per una presumpta vulneració dels drets a la igualtat i a la llibertat dels individus, a un procés degut, a la defensa i a un procés amb totes les garanties, reconeguts als articles 6.2, 9 i 10 de la Constitució, i també per la presumpta vulneració dels drets a la capacitat jurídica i a l'accés a la Justícia, establerts als articles 12 i 13 del Conveni internacional dels drets de les persones amb discapacitat, així com del dret a un judici just, previst a l'article 6 i concordants del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

1.5. El 9 de setembre del 2025, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència que desestimava, per la concurrència d'una causa d'inadmissió, aquest recurs (causa 2025-41-RE).

1.6. Arran d'aquesta decisió, el 15 de setembre del 2025, la representació processal del recurrent va presentar un incident de nul·litat contra l'aute del 24 de febrer del mateix any, el qual havia desestimat el seu recurs de revisió contra l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, dictada per la Batllia de Guàrdia (Penal).

1.7. El 9 d'octubre del 2025, la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia va dictar un aute que decidia no admetre a tràmit aquest incident de nul·litat.

1.8. La representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 17 de novembre del 2025, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual acordava no admetre a tràmit aquest recurs i confirmava íntegrament la resolució recorreguda.

1.9. El 3 de desembre del 2025, la representació processal del Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez va interposar el recurs d'empara que es ressenya en l'encapçalament (causa 2025-98-RE).

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- En primer lloc, el recurrent al·lega que, seguint les recomanacions del Tribunal Constitucional contingudes en la sentència del 9 de setembre del 2025 (causa 2025-41-RE), va presentar un incident de nul·litat contra el procediment de revisió.
- No obstant això, la Sala Penal nega l'accés al fons de l'assumpte en apel·lació per un còmput temporal, que segons el seu parer, és erroni i rígid i que no aplica la doctrina constitucional de la flexibilitat que el Tribunal Constitucional exigeix en supòsits excepcionals, com es pot presumir que és aquest, a causa de la seva discapacitat i de les seves dificultats de comprensió. Per tant, la lesió no és d'inexistència formal de recurs, sinó de denegació efectiva a una segona instància amb examen real.
- Considera que el termini s'hauria de comptar a partir del moment en què es va tenir coneixement de la resolució del 26 de maig del 2025 del Govern, que a proposta de l'informe de la CONAVA, acreditava la seva discapacitat en un grau del 53%, i, per tant, el seu dèficit de comprensió, així com la necessitat de suport per poder entendre les conseqüències de les decisions judicials; si aquest fos el dia de començament del còmput de 13 dies hàbils, el termini per interposar l'incident hagués finalitzat el 13 de juny del 2025.
- Afegeix que com pocs dies després -el 16 de juny- el Tribunal Constitucional va suspendre els efectes de la decisió que impugnava de la Sala Penal del 9 de maig del 2025, respecte de la no anul·lació de l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, el recurrent considera que tots aquests elements s'haurien de tenir en compte per admetre la flexibilitat en el còmput del termini i permetre l'examen del fons del seu recurs.
- Així mateix, posa en relleu que la Sala Penal, en la pàgina 5 del seu aute, comet un error material quan cita la data de finalització del termini (13 de maig del 2025 en lloc de 13 de juny del 2025); sigui com sigui, en allò que discrepa amb la Sala és amb la interpretació que efectua sobre la interpretació de la suspensió constitucional dels efectes de la decisió recorreguda en el seu primer recurs d'empara (causa 2025-41-RE).
- Seguidament, entrant en el fons del recurs, el recurrent addueix que les jurisdiccions ordinàries confonen els procediments de revisió i de nul·litat, els quals tenen objectes i finalitats diferents.
- Recorda que no recerca determinar la seva innocència o la seva culpabilitat (quant a les causes de

revisió), allò que precisament recerca és comprovar si s'han respectat, en el procediment, els drets reforçats que li corresponen com a persona amb discapacitat. Com ja es pot llegir en la demanda de nul·litat, la manca de comprensió i altres extrems fan, com alguns especialistes han informat, independentment de la seva imputabilitat, que no s'hagin aplicat de manera preceptiva els drets reforçats que propugna la normativa.

- En aquest sentit cita aquesta normativa i retreu a la Sala Penal haver-se limitat a constatar que el seu advocat no va demanar cap suport de cap classe durant el tràmit de l'ordenança penal, ni per a la comprensió de les seves conseqüències.

- Si bé és cert que la metgessa forense va informar que era capaç de prestar declaració i de comprendre la seva detenció i el procés, i va recomanar que se li fessin explicacions "curoses", d'això no se'n pot deduir que la seva defensa conegués l'abast de la seva discapacitat i retreu a la forense no haver especificat les mesures de suport que requeria, ja que "*capacitat per declarar*" en cap cas equival a "*presa de decisió pròpia i informada*", sobretot en el seu cas, en què implicava una mesura d'expulsió de 7 anys.

- Insisteix en què correspon al batlle verificar la comprensió de l'acusat i garantir els drets del procediment, i que aquesta competència no correspon a la defensa, ni tan sols a la Fiscalia (menys encara quan l'únic indicatiu clínic disponible no qualificava la discapacitat, tot i ser la seva obligació). Traslladar la responsabilitat a la defensa, com fa l'aute impugnat, distorsiona el marc de garanties i buida el dret d'accés a la jurisdicció.

- En aquest punt es remet a allò que va explicitar en el seu primer recurs d'empara pel que fa a la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, així com a la del Tribunal Constitucional, precisant que quan la segona instància entra en fets i en dret, s'exigeix un examen real i, si s'escau, una vista.

- En matèria de discapacitat, cal reforçar els deures positius d'una informació comprensible, de suports i de no discriminació per garantir l'accés a la justícia. Aquests estàndards s'alineen amb la doctrina del Tribunal Constitucional sobre la necessitat d'una motivació suficient, de la interdicció de l'arbitrarietat i de la flexibilitat en supòsits excepcionals.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que declari la no extemporaneïtat per còmput dels processos de nul·litat, donat el temps ínfim entre la coneixença de la CONAVA i la suspensió per part del Tribunal Constitucional de tot el procés, obrint la porta a la flexibilitat constitucional de la seva sentència del 9 de setembre del 2025, que s'anul·li l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, que se

suspengui la seva pena d'expulsió i que es retotreguin les actuacions al moment de la celebració de l'ordenança penal per tal que es puguin garantir els seus drets fonamentals.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- Després d'exposar la naturalesa de l'incident de nul·litat, així com la seva finalitat, la Sala Penal precisa que, en el marc d'aquest procediment, l'òrgan judicial té la possibilitat de no admetre a tràmit l'incident, així com el seu recurs, si considera, motivadament, que aquest no té cap fonament, evitant d'aquesta forma que s'hagin d'esgotar els tràmits processals que haurien de dur a una resolució clarament desestimàtoria.

- En aquest cas, la Sala Penal indica que la decisió objecte de recurs rau, d'una banda, en la manca de fonament de l'incident, perquè dels informes psiquiàtrics i psicològics que consten en els autes no se'n desprenen elements amb entitat suficient per creure que s'hagués comés "*cap infracció penal que causés indefensió al condemnat (...) privant-lo dels seus drets al llarg del procediment*", i, d'altra banda, en l'extemporaneïtat de l'incident de nul·litat, en haver-se interposat quan ja havien transcorregut més de 13 dies hàbils des de la notificació, efectuada el 27 de febrer del 2025.

- Posa en relleu que el fet que l'incident de nul·litat es presentés fora del termini legalment establert és evident. L'aute pel qual no es va donar lloc al judici de revisió de l'ordenança penal, dictada el 10 de desembre del 2024, es va notificar al recurrent i al seu advocat, el 27 de febrer del 2025, i l'incident de nul·litat es va presentar, el 15 de setembre del 2025, quan el còmput del termini de 13 dies des de la notificació de la resolució contra la qual es formulava l'incident s'exhauria, el 20 de març del 2025, tal com s'exposa en la resolució recorreguda.

- La representació processal del recurrent, conscient del transcurs del termini per formular l'incident de nul·litat, pretén que el termini es computi des del 26 de maig del 2025, data en què es va notificar al recurrent la resolució del 16 de maig del mateix any del Govern sobre el grau de la seva discapacitat; considera que va ser el dia de la notificació de la resolució, una vegada reconeguda oficialment la seva discapacitat, quan va tenir coneixement, segons ell, de la vulneració dels seus drets fonamentals produïts en el procediment.

- La Sala Penal destaca que els trastorns psíquics del recurrent, en què es fonamenta la declaració de discapacitat, ja eren coneguts per la seva representació lletrada en el moment de dictar-se l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, ja que van ser exposats en l'informe forense de la mateixa data, en què es recomanava abordar les declaracions i les converses amb paciència i

donant explicacions curoses de la situació. Altrament, en l'informe del 25 de gener del 2025 del psiquiatra es consignen els mateixos trastorns, així com la seva influència en la capacitat del recurrent. Per això, no es pot vincular el reconeixement oficial de la seva condició de discapacitat amb el coneixement per la part recurrent de la pretesa vulneració de drets fonamentals per no haver-se adoptat les mesures de suport necessàries per garantir i assegurar la seva comprensió de l'ordenança penal, la qual va ser acceptada pel recurrent, així com les seves conseqüències.

- Afegeix, que encara que es considerés la data de notificació de la resolució de reconeixement de la discapacitat del recurrent com el moment d'inici del còmput del termini per formular l'incident de nul·litat, quan aquest es va presentar el 15 de setembre del 2025, el termini havia estat àmpliament superat, ja que hauria finalitzat el 13 "de maig" del 2025 (*sic*).

- Finalment, la pretensió segons la qual es computi com a dia d'inici del termini el del pronunciament de la sentència del Tribunal Constitucional -és a dir, el 9 de setembre del 2025- no té cap fonament. La sentència desestima el recurs d'empara interposat contra l'aute d'aquesta Sala, que no va admetre a tràmit el recurs d'apel·lació formulat contra l'aute de la Batllia que no va admetre a tràmit l'incident de nul·litat interposat contra l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024. La decisió constitucional es fonamenta en la manca d'esgotament de la via ordinària pel fet que el recurrent va interposar el recurs d'empara contra l'ordenança penal en lloc de contra l'aute que refusava la seva revisió, però el Tribunal Constitucional confirma que l'incident de nul·litat va ser interposat fora de termini, sense exposar-se l'existència d'alguna situació de força major o excepcional que ho justificués.

- Considera que aquestes situacions de caràcter excepcional que podrien justificar una flexibilització en el còmput dels terminis no concorren en aquest supòsit, perquè els dèficits cognitius del recurrent i les seves dificultats per donar un consentiment lliure i informat van ser coneguts amb l'antelació necessària per poder complir els terminis legalment establerts. En la causa consta que tant el recurrent, com el seu advocat van tenir coneixement del contingut de l'ordenança penal impugnada i la van acceptar, tot i saber les patologies psiquiàtriques que patia aquell, perquè van ser expressament exposades en l'informe forense de la mateixa data com a referides pel recurrent, i també es va recomanar abordar les declaracions i converses amb paciència i donant explicacions curoses de la situació.

- Recorda que l'advocat del recurrent no va fer cap objecció sobre la forma com se li va traslladar el contingut de l'ordenança penal, ni va demanar cap prova pericial psiquiàtrica sobre la seva imputabilitat, exposant la metgessa forense que el recurrent estava capacitat per prestar declaració, i que comprenia el motiu de la seva detenció i el procés que se'n derivava.

- Per aquests motius, la Sala Penal no admet a tràmit el recurs d'apel·lació presentat pel recurrent i confirma la decisió de la Batllia.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara presentat pel Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez es basa en el caràcter pretesament erroni de la resolució judicial que ha estat adoptada amb anterioritat, és a dir, l'auto de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 17 de novembre del 2025. El recurrent estima que s'han vulnerat els seus drets constitucionals a la igualtat, a la llibertat, a un procés degut, a la defensa i a un procés amb totes les garanties, reconeguts, respectivament, als articles 6.2 i 10 de la Constitució.

El demandant en empara invoca també una vulneració dels drets a la capacitat jurídica i a l'accés a la Justícia, establerts als articles 12 i 13 del Conveni relatiu als drets de les persones amb discapacitat, així com del dret a un judici just, previst a l'article 6 i concordants del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Per aquests motius, demana que es declari la vulneració dels drets esmentats, així com l'absència d'extemporaneïtat de l'incident de nul·litat formulat el 15 de setembre del 2025, donat el temps ínfim entre la coneixença de la resolució del Govern respecte del seu grau de discapacitat, d'acord amb l'informe de la CONAVA, i la suspensió adoptada pel Tribunal Constitucional mitjançant l'auto d'admissió a tràmit del seu recurs d'empara 2025-41-RE del 16 de juny del 2025, a més, de l'anul·lació de l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, la suspensió de la pena d'expulsió i la retroacció de les actuacions al moment de la celebració de l'ordenança penal, per tal que es puguin garantir els seus drets fonamentals.

3.2. En primer lloc, s'imposa delimitar l'examen del camp d'aplicació d'aquest recurs d'empara.

En efecte, el recurrent al·lega, d'una banda, la vulneració de l'article 6.2 (dret a la igualtat i a la llibertat de les persones) de la Constitució. La invocació solitària d'aquests drets fonamentals queda, però, fora de l'àmbit d'aplicació del recurs d'empara, de conformitat amb l'article 41.2 de la Constitució.

D'altra banda, s'invoquen altres drets contemplats en el Conveni relatiu als drets de les persones amb discapacitat i en el Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats

fonamentals. Aquest Tribunal ha afirmat, en nombroses ocasions, que només li pertoca examinar, en el marc del recurs d'empara, la compatibilitat de les accions o de les omissions dels poders públics en relació amb els drets fonamentals consagrats en la Constitució. Per tant, no entra dins les seves funcions constitucionals dictaminar si els poders públics han actuat o no de conformitat amb els instruments internacionals vigents al Principat.

Per tant, la nostra missió radica exclusivament, en el cas d'autes, en analitzar si la Sala Penal ha respectat els drets establerts en l'article 10 de la Constitució.

3.3. És ben sabut que el recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

Per facilitar la comprensió d'aquest recurs, cal fer un recordatori cronològic precís de les actuacions majors que l'han precedit:

1. El 10 de desembre del 2024, el batlle de guàrdia va condemnar, mitjançant ordenança penal, el recurrent, com a autor responsable de dos delictes majors d'agressió sexual, de dos delictes menors d'assetjament sexual i d'un delicte menor d'intrusisme, sense concórrer circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 10 mesos de presó, dels quals 6 mesos fermes i la resta de la pena substituïda per 7 anys d'expulsió del Principat, així com a una multa de 500,00 €.

Convé posa en relleu que el recurrent estava degudament defensat per un advocat i que, en aquell moment, ningú es va oposar a la pena pronunciada.

Consta igualment acreditat a les actuacions que *"tant el Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez com el seu advocat van tenir coneixement del contingut de l'Ordenança Penal el dia 10 de desembre de 2024 i la van acceptar, tot i saber les patologies psiquiàtriques que patia aquell perquè van ser expressament exposades en l'informe forense de la mateixa data com a referides pel Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez, i també es va recomanar abordar les declaracions i converses amb paciència i donant explicacions curoses de la situació. Cap objecció es va fer per part de l'advocat del Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez, sobre la forma en què se li va traslladar el contingut de l'ordenança penal ni es va demanar prova pericial psiquiàtrica sobre la seva imputabilitat, exposant la metgessa forense que aquell estava capacitat per prestar declaració, i comprenia el motiu de la detenció i el procés derivat de la mateixa"* (aute del 17 de novembre del 2025, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, FD segon).

2. El 7 d'abril del 2025, la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia va dictar un aute, en què va acordar no donar lloc a l'incident de nul·litat interposat contra l'esmentada ordenança penal per haver-se presentat fora de termini.

3. El 9 de maig del 2025, la Sala Penal va confirmar la inadmissió a tràmit adoptada per la Batllia.

4. El 16 de juny del 2025, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit el recurs d'empara interposat contra l'aute de la Sala Penal amb efectes suspensius. La comunicació de l'aute corresponent a l'interessat va tenir lloc l'endemà mateix.

5. El 9 de setembre del 2025, el Tribunal Constitucional va desestimar el recurs d'empara 2025-41-RE, interposat contra l'aute de la Sala Penal del 9 de maig del 2025.

En paral·lel a aquest calendari, figuren altres actuacions que interessin, en particular, el litigi actual:

1. El 6 de febrer del 2025, la representació processal del recurrent va adreçar a la Batllia un recurs de revisió contra l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024, sobre la base de nous exàmens mèdics de l'interessat del 12 i del 19 de desembre del 2024 i del 15 de gener del 2025.

2. El 24 de febrer del 2025, la Batllia va desestimar aquest recurs de revisió, perquè va considerar que *"les patologies que pateix el Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez, recollides en els informes psiquiàtrics i psicològics de data 12 i 19 de desembre de 2024 i de data 15 de gener del 2025, no proven d'una manera certa i inqüestionable la seva innocència, enfront els fets pels quals fou condemnat"*. L'aute corresponent es va notificar el 27 de febrer del 2025.

3. El 16 de maig del 2025, la CONAVA va reconèixer al recurrent la condició de persona amb discapacitat (amb un grau de menyscabament del 53%). La resolució del Govern sobre aquesta discapacitat va ser comunicada a l'interessat el 26 de maig del 2025.

4. El 15 de setembre del 2025, la representació processal del recurrent va presentar un incident de nul·litat contra l'aute del 24 de febrer del 2025.

5. El 9 d'octubre del 2025, la Batllia va dictar un aute d'inadmissió a tràmit -per extemporaneïtat- de l'incident, ja que el termini per impugnar l'aute del 24 de febrer del 2025 s'havia esgotat des del 20 de març del mateix any.

6. El 17 de novembre del 2025, la Sala Penal va confirmar la resolució recorreguda.

7. I, el 3 de desembre del 2025, la representació processal del recurrent va interposar el recurs d'empara contra l'aute del 17 de novembre del 2025, que ens ocupa actualment.

3.4. El recurrent addueix que l'incident de nul·litat, formulat el 15 de setembre del 2025, havia de ser examinat en el fons per la Sala Penal, perquè la resolució del Govern que reconeixia la seva discapacitat i la suspensió de l'execució de l'ordenança penal per part d'aquest Tribunal Constitucional havien de permetre impugnar l'aute desestimatori del 24 de febrer del 2025. Sobre aquesta al·legació particular, la Sala Penal entén (entre altres extrems que no venen al cas) que ambdós elements impediéren fer cas omís de les previsions legals que exigeixen que l'incident de nul·litat s'ha de presentar "*en el termini de tretze dies hàbils des de la notificació de la sentència o la resolució, o des que s'hagi tingut coneixement de la vulneració del dret*" (article 18 *quater*, apartat 2, de la Llei transitòria de procediments judicials).

Malgrat els esforços argumentaris del recurrent, el raonament de la Sala Penal s'ajusta plenament als cànons habituals d'aquest Tribunal en aquesta matèria, sense albirar-se cap actuació arbitrària o argumentació il·lògica. En efecte, d'una banda, és indiscutible que l'aute del 24 de febrer del 2025 es va notificar el 27 de febrer següent i que, per tant, el termini legal per interposar l'incident de nul·litat contra aquella resolució es va acabar, el 20 de març del 2025, com recorden els autes dels dies 9 d'octubre i 17 de novembre del mateix any. I no es pot fer altra cosa que constatar que l'incident de nul·litat es va presentar molt tardanament, és a dir, el 15 de setembre del 2025. D'altra banda, fins i tot si entenem que el recurrent hauria tingut coneixement del dret pretesament vulnerat en dates posteriors al 27 de febrer del 2025, és a dir, els dies 26 de maig (notificació de la resolució del Govern sobre la seva discapacitat) i 17 de juny del 2025 (notificació de la suspensió de l'execució de l'ordenança penal del 10 de desembre del 2024 per part del Tribunal Constitucional), resulta igualment acreditat que el termini dels 13 dies hàbils s'havia exhaurit amb escreix (els terminis finien, respectivament, els dies 13 de juny i 7 de juliol del 2025). De la mateixa manera, no s'explica en quina mesura la nostra sentència del 9 de setembre del 2025 (causa 2025-41-RE) hauria obert un nou termini, ja que no es va constatar la vulneració de cap dret en detriment del recurrent.

En qualsevol cas, el recurrent no ha aportat mai cap argument convincent que expliqui per quina raó poderosa va deixar escolar, de manera reiterada, els terminis legals per impugnar les resolucions judicials que li eren desfavorables.

3.5. Les consideracions exposades en els fonaments de dret anteriors justifiquen la inadmissió a tràmit del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2025-98-RE interposat per la representació processal del Sr. Jesús Hernan Álvarez Álvarez contra l'aute del 17 de novembre del 2025, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, a la Secció d'Instrucció 2 de la Batllia, a la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 18 de desembre del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat